

หุทิพย์

นวนิยายแฟนตาซี · เมื่อได้ยินสิ่งที่ไม่มีใครพูดออกมา

บัณฑิตจิตวิทยาที่กลับไปคืนหนึ่งกลางป่า แล้วตื่นมาพร้อมความสามารถ

ที่ทำให้เธอได้ยินเสียงในใจของทุกคนที่พูดคุยด้วย

เธอเลือกจะไม่บอกใคร แต่ใช้มันเพื่อยื่นมือช่วยคนที่ไม่กล้าขอ

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์ · ตัวละครและสถานที่ทั้งหมดเป็นเรื่องสมมติ

บทที่ ๑ — คืนที่ป่าเงียบผิดปกติ

ณิชา ปัญญาวุฒิ หรือที่เพื่อนเรียกสั้นๆ ว่า "ณิชา" เพิ่งรับปริญญาสาขาจิตวิทยาได้สองเดือน และยังไม่รู้ว่าจะทำอะไรกับชีวิตต่อไป เธอเรียนมาสี่ปีเพื่อทำความเข้าใจว่าคนเราคิดอะไร แต่ยิ่งเรียนก็ยิ่งพบว่าทฤษฎีทั้งหมดในตำราหยุดอยู่แค่หน้าประตูใจของคนจริงๆ

ปลายฤดูฝน เธอขึ้นรถไปเที่ยวคนเดียวที่อุทยานแห่งหนึ่งทางตะวันตก กางเต็นท์อยู่ริมลำธารในเขตกางเต็นท์ที่แทบไม่มีนักท่องเที่ยวคนอื่น คืนนั้นเธอนอนมองเพดานผ้าใบแล้วคิดเรื่องที่เคยคิดมาตลอดสี่ปี ว่าทำไมคนเราถึงพูดอย่างหนึ่งแต่รู้สึกอีกอย่างหนึ่ง ทำไมคนที่กำลังจะจมน้ำถึงเป็นคนที่ตะโกนว่าไม่เป็นไรดังที่สุด

เธอหลับไปตอนไหนไม่รู้ ในความฝันนั้นป่าสว่างขึ้นด้วยแสงสีทองอ่อน มีร่างหนึ่ง ยืนอยู่ตรงหน้าเธอ สูงใหญ่เกินคน ใบหน้าเลือนรางจนจำไม่ได้ ร่างนั้นก็มองมามอง เธอแล้วพูดด้วยเสียงที่ไม่ได้ผ่านอากาศ แต่ดังขึ้นในหัวเธอโดยตรง

"เจ้าอยากเข้าใจมนุษย์ใช่หรือไม่"

ณิชาพยักหน้าโดยไม่ทันคิด ร่างนั้นยกมือขึ้นแตะที่ขมับของเธอทั้งสองข้าง แล้วเธอก็รู้สึกเหมือนมีบางอย่างงอกออกมาเป็นวงรอบศีรษะ เธอเอามือคลำแล้วสัมผัสได้ถึงใบหูเล็กๆ นับไม่ถ้วนเรียงรายอยู่รอบกะโหลก ทุกใบขยับได้เอง ทุกใบกำลังฟังอะไรบางอย่างที่เธอยังไม่ได้ยิน

เธอรื้อร่อนแล้วสะดุ้งตื่น มือคว้าขึ้นไปคลำหัวทันที ไม่มีอะไรเลย มีแต่ผมเปียกเหงื่อกับเสียงน้ำในลำธารที่ไหลอยู่เหมือนเดิม ณิชา นั่งหอบอยู่ในเต็นท์จนฟ้าสว่าง แล้วสรุปกับตัวเองว่าเป็นแค่ฝันร้ายจากการอ่านตำราจิตวิทยาผิดเวลา

บทที่ ๒ — เสียงแรกที่ไม่ได้ออกมาจากปาก

สามวันต่อมาเธอกลับถึงบ้านในเมือง ทุกอย่างเป็นปกติจนกระทั่งเธอแวะร้านสะดวกซื้อหน้าปากซอย พนักงานหญิงคนหนึ่งยิ้มให้แล้วพูดว่า "ทั้งหมดหกลีบห้าบาทค่ะ" พร้อมกับที่ณิชาได้ยินอีกเสียงหนึ่งซ้อนขึ้นมาชัดเจนไม่แพ้กัน

อีกสัปดาห์ต้องจ่ายค่าเทอมน้อง เงินยังขาดอยู่สองพัน จะไปยืมใครดี

ณิชนั่งแข็งค้างไปสามวินาที เธอมองรอบตัว ไม่มีใครพูดอะไรทั้งนั้น ร้านเจียบสนิท นอกจากเสียงตู้แช่ เธอรับถุงมาแล้วเดินออกจากร้านด้วยขาที่สั่น

ตลอดสัปดาห์นั้นเธอทดสอบมันครั้งแล้วครั้งเล่า เสียงจะดังขึ้นก็ต่อเมื่อเธอกำลังคุยกับคนคนนั้นแบบตัวต่อตัวเท่านั้น ไม่ใช่ทุกคนที่เดินผ่าน ไม่ใช่คนที่อยู่คนละห้อง ต้องเป็นบทสนทนาจริงๆ และเสียงที่ได้ยินก็ไม่ใช่ทุกความคิด มันคือความคิดที่คนคนนั้นกำลังกดเอาไว้ไม่ให้ออกมาเป็นคำพูด

ณิชนั่งลงคิดอยู่หลายคืน เธอเรียนจิตวิทยามาสี่ปีจึงรู้ว่าถ้าเธอเดินไปบอกใครว่า "ฉันได้ยินความคิดเธอ" ผลที่ตามมาอยู่ทางเดียว คือเธอจะถูกส่งไปตรวจ ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจอย่างเงียบๆว่าจะไม่บอกใครทั้งสิ้น และจะใช้มันเท่าที่จะทำให้ใครสักคนเบาลงได้

บทที่ ๓ — เจ็ดคนที่เธอได้ยิน

๑ เด็กสาวหลังเคาน์เตอร์

ณิชนกลับไปร้านสะดวกซื้อนั้นอีกครั้งในวันรุ่งขึ้น ทำที่เป็นชื่อของแล้วชวนคุยเรื่อง

ทั่วไป จนรู้ว่าพนักงานคนนั้นชื่อ ฟ้า อายุยี่สิบ ทำงานสองกะเพื่อส่งน้องเรียน ณิชไม่ได้ยื่นเงินให้ เพราะรู้ว่าฟ้าจะปฏิเสธด้วยศักดิ์ศรี เธอเลือกอีกทางแทน

เธอใช้เวลาสองวันค้นหาทุนการศึกษาที่เปิดรับสมัครอยู่ แล้วพิมพ์ใบสมัครพร้อมขั้นตอนทั้งหมดใส่ซองไปให้ พร้อมบอกว่าเป็นข้อมูลที่ได้มาจากรุ่นพี่ที่ทำงานด้านนี้ ฟ้ารับไปด้วยสายตางงๆ สองสัปดาห์ต่อมา น้องของฟ้าได้ทุนเต็มจำนวน

๒ชายบนสะพานลอย

คืนหนึ่งขณะเดินกลับบ้าน ณิชเห็นชายวัยกลางคนยืนนั่งอยู่กลางสะพานลอย มองลงไปถนนโดยไม่ขยับ เธอเดินเข้าไปทักเรื่องทางลงฝั่งไหนใกล้กว่ากัน เขาตอบสั้นๆ อย่างสุภาพ แต่เสียงที่ณิชได้ยินนั้นหนักจนเธอแทบยืนไม่อยู่

ไม่มีใครสังเกตเลยว่าฉันหายไปสามวันแล้ว คงไม่มีใครสังเกตเหมือนกันถ้า

ฉันไม่กลับ

ณิชไม่ได้พูดถึงสิ่งที่ได้ยินแม้แต่คำเดียว เธอรู้ดีจากที่เรียนมาว่าการรับแนะนำทางออกให้คนที่กำลังจมอยู่ มักทำให้เขารู้สึกว่าไม่มีใครเข้าใจยิ่งกว่าเดิม เธอทำสิ่งเดียวที่ทำได้ คือชวนคุยต่อไปเรื่อยๆ ถามว่าวันนี้เป็นยังไงบ้าง แล้วฟังโดยไม่ขัดยี่สิบนาที่ผ่านไป เขาเริ่มเล่าถึงงานที่เพิ่งถูกให้ออก ภรรยาที่แยกกันอยู่ และลูกชายที่ไม่ได้เจอมาแปดเดือน ณิชฟังจนจบ แล้วบอกเขาว่าเธอเรียนจิตวิทยามาและรู้จักสายด่วนที่มีคนรับฟังตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เธอเขียนเบอร์ลงกระดาษยื่นให้ พร้อม

บอกว่าไม่ต้องโทรวันนี้ก็ได้ เก็บไว้เฉยๆ ก่อนก็ยังดี

เขารับกระดาษไป และเดินลงสะพานพร้อมเธอ สามเดือนต่อมาณิชได้รับข้อความจากเบอร์ที่ไม่รู้จัก มีแค่ประโยคเดียวว่า "ผมโทรไปแล้วครับ ตอนนี้เจอหมอยู่ขอบคุณที่คืนนั้นไม่รีบเดินผ่านไป"

๓ เด็กชายที่ถูกกล่าวหา

ณิชรับงานพิเศษเป็นครูสอนพิเศษที่ศูนย์เรียนรู้แห่งหนึ่ง วันหนึ่งเงินค่าอาหารกลางวันในลิ้นชักหายไปแปดร้อยบาท ทุกคนชี้ไปที่ ต้น เด็กชายวัยสิบสองที่ยากจนที่สุดในห้องและเคยมีประวัติขโมยของคนอื่น

ณิชขอรุณกับต้นตามลำพัง เด็กชายยืนก้มหน้าเงิบ ปฏิเสธด้วยเสียงแหบไม่ได้ยิน และในหัวของเขามีเพียงประโยคเดียววนซ้ำ

ยังงี้ก็ไม่มีใครเชื่อผมอยู่ดี พูดไปก็เท่านั้น

เธอเชื่อเขา แต่ความเชื่อของเธอเพียงคนเดียวไม่ช่วยอะไร ณิชจึงขอดูตารางเวรทำความสะอาดย้อนหลังสามวัน แล้วพบว่ามียาเสพติดผู้ใหญ่คนหนึ่งเข้าออกห้องนั้นซ้ำผิดปกติ เธอแจ้งผู้อำนวยการให้ตรวจสอบ ความจริงปรากฏภายในสองวัน

วันที่ทุกอย่างกระจ่าง ต้นไม่ได้พูดขอบคุณสักคำ เขาแค่เดินมายืนข้างโต๊ะเธองเงิบๆ สักครู่แล้วเดินจากไป แต่นับจากวันนั้นเขาเป็นคนแรกที่มาถึงห้องเรียนทุก

วัน

๔คนขับรถที่ยึดติดทาง

บ่ายวันหนึ่งณิชนั่งรถรับจ้างจากโรงพยาบาลกลับบ้าน คนขับเป็นชายวัยหกสิบที่
คุ้ยเก่งและหัวเราะดังตลอดทาง แต่เสียงข้างในเขาเป็นคนละคนกันโดยสิ้นเชิง

ค่ายาเดือนนี้ยังไม่ครบ ถ้าบอกเมียไปเธอก็จะไม่ยอมรักษาต่อ ต้องวิ่งอีกก็

รอบถึงจะพอ

ณิชนามอ้อมๆ เรื่องสวัสดิการรักษายาบาล แล้วพบว่าเขาไม่รู้เลยว่าโรคของ
ภรรยาอยู่ในกลุ่มที่เบิกได้เกือบทั้งหมดถ้ายื่นเอกสารถูกต้องทาง เธอขอเบอร์แล้ว
ส่งขั้นตอนทั้งหมดไปให้ในเย็นวันนั้น พร้อมชื่อเจ้าหน้าที่ที่ต้องติดต่อ

สองสัปดาห์ต่อมาเขาโทรมาบอกด้วยเสียงที่สั่นจนพูดแทบไม่เป็นประโยคว่าเบิกได้
แล้ว และเดือนนี้เขาได้กลับบ้านก่อนสองทุ่มเป็นครั้งแรกในรอบสองปี

๕หัวหน้าทีทุกคนเกลียด

เมื่อณิชมุ่งงานประจำที่บริษัทแห่งหนึ่ง เธอได้ยินคำบ่นเรื่องหัวหน้าฝ่ายชื่อ คุณ
วิรุฬห์ ตั้งแต่วันแรก ทุกคนบอกตรงกันว่าเขาเย็นชา ไม่เคยชม และตัดสนใจ
เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาจนทีมทำงานไม่ถูก

วันที่ณิชได้คุยกับเขาตัวต่อตัวเป็นครั้งแรก เสียงที่เธอได้ยินทำให้เธอต้องกลืน

ถ้าโปรเจกต์นี้ล้ม ทีมสิบสองคนถูกลดคนแน่ ห้ามให้ใครรู้ว่าข้างบนกดดันมา

แค่นั้น ห้ามให้ใครเห็นว่าฉันกลัว

นิชไม่ได้เปิดเผยอะไร แต่เธอเริ่มทำสิ่งเล็กๆ คือสรุปเหตุผลเบื้องหลังการตัดสินใจของหัวหน้าให้ทีมฟังทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลง ในภาษาที่ทุกคนเข้าใจได้ และเสนอกับหัวหน้าว่าน่าจะบอกทีมตรงๆ ว่าแรงกดดันมาจากไหน เพราะคนจะทนความยากได้ ถ้ารู้ว่ากำลังสู้กับอะไรอยู่

เขาลังเลอยู่หนึ่งสัปดาห์ ก่อนจะเปิดประชุมแล้วเล่าความจริงทั้งหมดให้ฟัง บรรยากาศในทีมเปลี่ยนไปภายในเดือนเดียว

๖ ผู้หญิงในธนาคาร

เช้าวันศุกร์ นิชต่อคิวอยู่หลังหญิงวัยห้าสิบที่กำลังกรอกใบถอนเงินหกแสนบาท มือของเธอสั่นจนเขียนแทบไม่เป็นตัว และเสียงในใจดังจนนิชขนลุก

เขาบอกว่าถ้าไม่โอนภายในเที่ยงวันนี้ ลูกชายจะติดคุกจริงๆ ห้ามบอกใคร

เด็ดขาด เขาย้ำแล้วย้ำอีก

นิชรู้ทันทีว่านี่คือกลลวง เธอไม่ได้ตะโกนเตือน เพราะรู้ว่าคนที่กำลังตกใจกลัวจะยิ่งปกป้องการตัดสินใจของตัวเอง เธอเลือกหักด้วยเรื่องเล็กๆ ว่าคิวยาวจัง แล้วค่อยๆ เล่าว่าเมื่อวานแม่ของเธอเองเกือบโดนแบบนี้ ทั้งเรื่องลูกติดคุก ทั้งคำสั่ง

ห้ามบอกใคร

หญิงคนนั้นหันมามองเธอด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป ก่อนจะถามด้วยเสียงเบามากว่า "แล้วแม่คุณ...โทรหาลูกตัวเองก่อนไหมคะ" นิชพยักหน้า สิบนาทิต่อมาลูกชายของหญิงคนนั้นรับสายจากที่ทำงาน เสียงร้องไห้ในธนาคารเช้าวันนั้นเป็นเสียงร้องไห้ด้วยความโล่งอก

๗คนที่ยากที่สุด

คนสุดท้ายไม่ใช่คนแปลกหน้า แต่คือแม่ของเธอเอง เย็นวันหนึ่งขณะนั่งกินข้าวด้วยกัน แม่ถามเรื่องงานเรื่องแฟนตามปกติ พูดจារ่าเรงเหมือนทุกวัน แต่ข้างในนั้นมีประโยชน์ที่นิชไม่เคยได้ยินมาก่อนตลอดยี่สิบสามปี

ผลตรวจอาทิตย์ที่แล้วยังไม่ได้บอกใคร บอกไปลูกจะเป็นห่วง เดี่ยวรอให้

แน่ใจก่อนค่อยบอก

นิชวางช้อนลงแล้วนั่งนิ่งอยู่ครู่ใหญ่ นี่คือการครั้งแรกที่ความสามารถนี้ทำให้เธอเจ็บแทนที่จะช่วย เธอไม่ได้ถามตรงๆ เพราะจะกลายเป็นการบังคับให้แม่ต้องยอมรับก่อนพร้อม เธอเลือกพูดว่า "แม่คะ ถ้ามีอะไรที่แม่ยังไม่อยากบอกหนู หนูรอได้นะ แต่หนูอยากให้แม่รู้ว่าหนูโตพอที่จะฟังแล้ว"

แม่เงียบไปนาน แล้ววางช้อนลงเหมือนกัน คือนั่นทั้งสองคุยกัันจนตีสอง และเช้าวันจันทร์นิชพาแม่ไปโรงพยาบาลด้วยตัวเอง ผลออกมาว่าเป็นระยะที่รักษาทัน

| บทที่ ๔ — ราคาของการได้ยินทุกอย่าง

ปีแรกผ่านไปอย่างที่ผมคิดว่าตัวเองกำลังทำสิ่งดี จนกระทั่งเธอเริ่มนอนไม่หลับ เพราะทุกบทสนทนาที่เกิดขึ้นในหนึ่งวันทิ้งเสียงค้างไว้ในหัวเธอทั้งหมด ความกลัวของคนสิบคน ความอายของคนอีกห้าคน ความเหนื่อยของคนที่นั่งข้างเธอบนรถเมล์ ทุกอย่างทับถมกันจนเธอแยกไม่ออกว่าอันไหนเป็นความรู้สึกของตัวเอง และแล้วสิ่งที่เธอกลัวที่สุดก็เกิดขึ้น วันหนึ่งเธอได้ยินเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งคิดในใจว่าอยากให้ณิชย้ายแผนกไปเสียที ณิชเก็บมาคิดจนเย็นชาใส่เขาอยู่สองสัปดาห์ ก่อนจะรู้ทีหลังว่าวันนั้นเขาเพิ่งทะเลาะกับแฟนมาและคิดอะไรไปเรื่อยโดยไม่ได้หมายความว่าจริง

บทเรียนนั้นเจ็บและชัดเจน ความคิดที่แวบขึ้นมาหนึ่งวินาที ไม่ใช่ตัวตนของคนคนหนึ่ง คนเราคิดร้ายวันละหลายสิบครั้งแล้วไม่ทำ นั่นแหละคือสิ่งที่ทำให้เป็นมนุษย์ การได้ยินความคิดจึงไม่เท่ากับการเข้าใจคน มันเป็นแค่ข้อมูลดิบที่ยังต้องใช้ใจแปลอีกทีหนึ่ง

คืนนั้นณิชนั่งร้องไห้อยู่คนเดียวเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี ไม่ใช่เพราะเสียใจ แต่

เพราะเพิ่งเข้าใจว่าสี่ปีที่เรียนมานั้นสอนเรื่องนี้ไว้แล้วตั้งแต่ปีหนึ่ง เธอแค่ต้องมีหุ
ทิพย์ถึงจะยอมเชื่อ

บทที่ ๕ — สิ่งที่ถูกทิพย์ไม่เคยบอก

เสียงเริ่มเบาลงในปีที่สาม ที่แรกฉันทกใจ แต่ไม่นานก็พบว่ามันไม่ได้หายไปเฉยๆ
มันค่อยๆ ถูกแทนที่ด้วยอย่างอื่น เธอเริ่มอ่านคนออกจากการหยุดหายใจกลาง
ประโยค จากมือที่กำแน่นแน่นเกินจำเป็น จากรอยยิ้มที่มาช้ากว่าคำพูดครึ่งวินาที
สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ของวิเศษ มันคือทักษะที่ฝึกได้ และเธอฝึกมันมาสามปีเต็มโดยไม่รู้
ตัว เพราะทุกครั้งที่ได้ยินเสียงในใจใครสักคน เธอจะมองหน้าเขาไปด้วยเสมอเพื่อ
เทียบว่าอะไรตรงกับอะไร สามปีของการเทียบแบบนี้สอนเธอมากกว่าตำราทั้ง
ชั้น

วันที่เสียงหายไปหมดจริงๆ ฉันทิ้งอยู่ในห้องให้คำปรึกษาเล็กๆ ที่เธอเปิดเอง ตรง
หน้าคือหญิงสาวคนหนึ่งที่นั่งเงียบมาสิบนาทีแล้วโดยไม่พูดอะไร ฉันทิ้งไม่ได้ยินอะไร
ในหัวเธอเลย ไม่มีแม้แต่เสียงกระซิบ

เธอจึงทำสิ่งเดียวที่เหลืออยู่ คือรินน้ำให้อีกแก้ว นั่งรอ และไม่ถามอะไรทั้งสิ้น
สิบห้านาทีต่อมา หญิงสาวคนนั้นก็เริ่มพูดออกมาเอง

คืนนั้นณิชนั่งถึงป่าอีกครั้ง แสงสีทองอ่อนเหมือนเดิม ร่างสูงใหญ่ยืนอยู่ที่เดิม เธอถามขึ้นว่าทำไมถึงเอาของขวัญคืนไป ร่างนั้นตอบด้วยเสียงที่ดังขึ้นในหัวเธอเป็นครั้งสุดท้าย

"ข้าไม่เคยให้อะไรเจ้าเลย ข้าเพียงทำให้เจ้าเชื่อว่าตัวเองได้ยิน เจ้าจึงยอมฟังคนอื่นอย่างจริงจังเป็นครั้งแรกในชีวิต ส่วนที่เหลือ เจ้าทำเองทั้งหมด"

ณิชนั่งขึ้นมาในเช้าที่แดดส่องเข้าหน้าต่าง เอามือคลำรอบศีรษะตามความเคยชิน ไม่มีอะไรอยู่ที่นั่นเหมือนเคย และเป็นครั้งแรกที่เธอยิ้มออกมาได้กับความว่างเปล่า

คนส่วนใหญ่ที่กำลังจมน้ำ ไม่เคยตะโกนขอความช่วยเหลือ

พวกเขาแค่พูดว่าไม่เป็นไร ด้วยเสียงที่ดังกว่าปกตินิดเดียว

และคนที่ได้ยิน ไม่ใช่คนที่มีหูพิเศษ แต่คือคนที่ยอมหยุดฟังนานพอ
